

Když začala chodit do skautského oddílu, po prvotním nadšení ji to zoufale nebavilo. Později tomu ale přišla opět na chuť – bylo jí patnáct a začala vést šestku světlušek. O několik let později začala spolu s dalšími rovery a rangers pořádat motivační kurzy pro středoškoláky. Dnes vede klatovské skautské středisko Královák a baví ji to.

Vedoucí střediska

Kateřina Vágnerová (*1982)

NEJDŘÍV TO BYLA NUDA...

Když se v roce 1990 v Klatovech obnovovaly skautské oddíly, začala do jednoho z nich chodit i Kateřina dlouholetá kamarádka. Aby ne, když se její tatínek s vervou vrhl do obnovy skautingu. Netrvalo dlouho a Kateřinu přesvědčila, aby do oddílu začala chodit také. A tak se Kateřina stala světluškou. Když na to dnes vzpomíná, říká, že do oddílu chodila především kvůli své kamarádce. Náplň činnosti oddílu byla nezajímavá, dokolečka se hrálo pár her, mezi nimiž kralovalo „Hu-tu-tu“ a děvčata si musela povinně vést skautské deníky. Tenkrát ovšem nebyla taková nabídka mimoškolních činností jako dnes, a proto Kačaba, jak zní její přezdívka, v oddíle zůstala.

...POTOM ZÁBAVA

Dnes nejčastěji děti z oddílů odcházejí ve věku 13–15 let. Kačabu paradoxně právě tehdy začal skauting bavit. Spolu s dalšími dvěma děvčaty z oddílu získaly skupinku světlušek a začaly pro ně připravovat program. Až moc dobře si pamatovaly nudu, kterou v oddíle leckdy zažívaly na vlastní kůži, a neohdaly připustit, aby jejich nové svěťenky musely prožívat něco takového. Skauting pro Kačabu najednou získal neobyčejně přitažlivou tvář. Děvčata začala shánět příručky, četla Foglarovy knihy, seznámila se s vrstevníky z ostatních oddílů, kterým dříve tak záviděla

bohatý program a věnovala neobyčejné úsilí tomu, aby program jejich světlušek byl nej... Teprve nyní, po skoro deseti letech u skautů, začala Kačaba naplno prožívat skauting. Jediný, kdo z toho nebyl nadšený, byli rodiče, kteří dostali strach, aby nezačala kvůli oddílu zanedbávat školu. To se ale nestalo. V Praze na matematicko-fyzikální fakultě vystudovala obor biofyzika. Během studia se stala vedoucí skautského střediska. Postupně absolvovala potřebné kvalifikační kurzy a spolu s ostatními klatovskými vedoucími začali pořádat již zmiňované kurzy pro středoškoláky.

TISÍCE MOŽNOSTÍ

Na skautingu Kačaba nejvíce oceňuje množství možností, které nabízí: „Je pro mne množstvím dveří, které mohu otevřít: poznávat sebe samu při různých hrách, vyzkoušet si různé věci... Je skvělé, že je pro děti i pro dospělé, že vytváří prostor pro setkávání s druhými lidmi.“

Na otázku, čím ji skauting nejvíce obohatil, říká: „Možností rozvinout vlastní fantazii, například při přípravě etapových her. A potom mi skauting dal společenství mladých lidí, kteří jsou se mnou, jak se říká »na jedné vlně«.“

Při svém nadšení ale citlivě vnímá rizika: „Lehce se může stát, že se odtrhneme od reality života. Že budeme připravovat děti ne pro život, ale pro skauting.“ Jako dobrý pedagog si je vědoma i toho, jak je důležité dobře vybírat

REPRO ARCHIV

vedoucí oddílů – i lidský faktor je rizikový faktor. I to je jeden z důvodů, proč se věnuje vzdělávání družinových rádců na kurzu Žirafa a že je členkou týmu, který připravuje změnu výchovného programu Junáka.

Nyní si Kačaba nejvíce cení jednak toho, že jejich středisko dobře funguje a jednak toho, že se zde podařilo v roce 2000 založit nový dívčí oddíl – ten, který v současné době vede. Jediné, co jí kalí radost je, že si dosud nedokázala vychovat nástupce a se smutným úsměvem přiznává, že ani neví, jak se to dělá.

VÝZVY SOUČASNOSTI

Skauting už zdaleka není prioritou jejího života, jak by se mohlo z předchozích řádků zdát. V současné době dál pokračuje ve studiu biofyziky jako doktorandka a velkou výzvou je pro ni vědecký výzkum v oblasti nových generací léčiv. Na podzim loňského roku se vdala.

Na otázku, jak odpočívá, s úsměvem odpovídá, že univerzální návod nemá – někdy při řešení hlavolamů, jindy s přáteli u dobrého jídla, někdy s knihou v posteli.

Marek